

— Дѣ избѣга?... Къде отиде?— викаше юнакъ Велко.

— Ето ме, — извика Яна задъ тѣхъ въ тъмнината.

— Като видѣхъ, че воденицата гори, повърнахъ се. Дѣдо, — викна тя и пригърна стареца.

— Скоро, — викна юнакъ Велко и грабна стареца. Наблизо бѣше шарениятъ конь на юнака. Метна стареца на коня. Грабна уплашената девойка, метна и нея на коня. Качи се и той и извика:

— Хайде, Шарко, сега да ме не посрамиш!

Коньтъ полетѣ къмъ планината.

Зора се сипна. Птички се разпѣха и развеселиха гората. Златното слънце позлати балкана. На върха на планината почиваха тримата пѣтници. Край тѣхъ пасѣше юначниятъ конь и весело прѣхтѣше.

А долу край воденицата се трупаха мливари отъ три села. Тѣ ровѣха пепелъта и гледаха какъ догарятъ последнитѣ чували съ жито.

Изровиха и три овжглени човѣшки трупа.

Дълго оплакваха селянитѣ добрия дѣдо Нено и хубавата му внучка. Мислѣха, че тѣ сж изгорѣли. Не можеха да разбератъ само чий е третиятъ трупъ.

Оплакваха ги селянитѣ, додето пристигна вестъ, че дѣдо Нено и хубава Яна сж живи и здрави отвждъ Балкана и сж подъ закрилата на юнакъ Велко.

Александъръ Майски

С Е П Т Е М В Р И Й

Въ училището кой пристига

И веселъ смѣхъ и глъчка вдига?

Деца, септемврий е това,

Септемврий съ буйната глава.

Кой носи дини отъ бостани

И круши, сливи като лани?

Септемврий нашъ това е пакъ

Съсъ кошъ на грѣбъ и новъ калпакъ.

Кой цѣлъ день книги препрочита,

Да разбере наука скрита?

Деца, септемврий е това.

Септемврий съ умната глава!

Лжечаръ Станчевъ